

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
Р4 У 111/21
Дана 12.05.2021. године
Б Е О Г Р А Д

Управни суд, судија Елена Петровић, на основу Годишњег распореда послова Управног суда за 2021. годину Су I-2 345/20-1 од 23.11.2020. године, поступајући по приговору АА, ББ и ВВ, све из ..., које заступа Радисав Станојевић, адвокат из Смедерева, Омладинска број 2/2а, ради убрзавања поступка у предмету Управног суда број У 21985/18, применом члана 7. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року ("Службени гласник РС" бр. 40/15), дана 12.05.2021. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

I ОДБИЈА СЕ приговор АА, ББ и ВВ, свих из ..., ради убрзавања поступка у предмету Управног суда број У 21985/18, као **НЕОСНОВАН**.

II ОДБИЈА СЕ захтев подносилаца приговора за накнаду трошкова поступка.

Образложење

АА, ББ и ВВ, све из ..., поднеле су, преко пуномоћника, препоручено преко поште дана 15.03.2021. године, Управном суду приговор ради убрзавања поступка у предмету овог суда број У 21985/18, а који је у суд примљен дана 16.03.2021. године. У приговору наводе да је од подношења тужбе дана 07.12.2018. године до подношења приговора протекло скоро 25 месеци, док Агенција за реституцију није донела коначно решење по захтеву од 03.12.2012. године иако су се још 2016. године стекли услови за доношење истог. Према међународним стандардима за заштиту права на суђење у разумном року, који су установљени праксом Европског суда за људска права, оцена трајања судског поступка у управном спору не искључује временско трајање управног поступка, јер он представља интегрални део поступка у коме се одлучује о праву предлагача. Наведено указује да поступак у овој управној ствари непримерено дуго траје иако се не ради о сложеној правној ствари у којој је неопходно предузимање сложених процесних радњи и извођење великог броја доказа. Истичу да је доказни поступак у овој управној ствари окончан извођењем доказа путем вештака грађевинске струке 2016. године. Даље, наводе да су већ улагали приговор ради убрзавања поступка који је одбијен решењем Управног суда Р4у 379/19 од 31.01.2020. године, те да суд ни након тог решења није донео одлуку по тужби иако је од дана иницирања управног поступка до дана подношења приговора протекло преко осам година. Позивају се на став Врховног касационог суда из решења РЖ1уп 45/19 од 20.05.2019. године у коме се указује да се, према одредби члана 48. став 4. Закона о враћању одузете имовине и

обештећењу, поступак по тужби у управном спору сматра хитним. На основу изнетог предлажу да суд усвоји приговор, утврди повреду права на суђење у разумном року и наложи поступајућем судији да најкасније у року од 30 дана оконча поступак. Захтев за накнаду трошкова на име састава приговора од стране адвоката је опредељен у износу од 33.000,00 динара.

У спроведеном поступку утврђене су следеће чињенице и околности:

АА, ББ и ВВ, све из ..., поднеле су, преко пуномоћника, препоручено преко поште дана 06.12.2018. године, Управном суду тужбу против туженог Министарства финансија Републике Србије, због недоношења решења по њиховој жалби од 31.07.2018. године, изјављеној против делимичног решења Агенције за реституцију, Подручне јединице Нови Сад, број 46-001377/2012 од 11.07.2018. године. Првостепеним решењем од 11.07.2018. године, у тачки 1. диспозитива, усвојен је захтев тужилаца, као законских наследника бившег власника, за враћање имовине и утврђивање права својине са обимима удела и на непокретностима ближе утврђеним у тој тачки диспозитива. Тач. 2. и 3. диспозитива утврђено је да се непокретности из тачке 1. диспозитива тог решења враћају у државину законским наследницима бившег власника по правоснажности тог решења, као и да ће на основу тог решења, а по његовој правоснажности, надлежни орган за упис права на непокретностима извршити упис права својине у корист законских наследника и у уделу као у тачки 1. диспозитива тог решења. Тач. 4. и 5. диспозитива наложено је надлежном органу за упис права на непокретностима да на основу тог решења, а по његовој правоснажности, изврши брисање свих хипотекарних терета забележених у било чију корист на непокретностима наведеним у тачки 1. диспозитива тог решења, а сразмерно враћеним уделима, с тим да је враћена имовина у слободном промету, а Република Србија, Аутономна покрајина Војводина, односно јединица локалне самоуправе, има право прече куповине приликом отуђења. Тачком 6. диспозитива одбијен је захтев ГГ из ... за враћање одузете имовине, односно обештећење, као неоснован и тачком 7. утврђено је да ће о преосталом делу захтева за враћање одузете имовине и обештећење и то на имовини ближе одређеној у тој тачки диспозитива, бити одлучено накнадно, посебним решењем, када се за то стекну законски услови. Поступајући по захтеву Управног суда У 21985/18 од 14.02.2019. године, за доставу списка предмета и одговора на тужбу, тужени орган је доставио одговор на тужбу дана 07.03.2019. године, у коме је навео да је поступајући по жалби, дана 21.12.2018. године донео решење број 46-00-00646/2017-13. Решењем суда У 21985/18 од 07.12.2020. године наложено је пуномоћнику тужилаца да се изјасни да ли су тужиоци задовољни накнадно донетим решењем туженог органа од 21.12.2018. године, због чијег недоношења је поднета тужбу Управном суду у том предмету. Поднеском од 16.12.2020. године пуномоћник тужилаца је известио суд да тужиоци нису задовољни накнадно донетим решењем туженог органа и да тужбу проширују на тај акт. Судија известилац је дана 12.05.2021. године доставила изјашњење у коме је навела да у предмету постоји више заинтересованих лица због чега је потребно одржати усмену јавну расправу, да је предмет у вези са другим предметом овог суда који се води под бројем У 21953/18 и да је потребно извршити увид у списе који се налазе у том предмету, с обзиром да у предмету У 21985/18 тужени орган уз одговор на тужбу није доставио списе, са ког разлога предмет није зрео за расправу али да ће бити изнет на нејавну седницу већа чим се стекну услови за пресуђење, односно чим се обезбеде списи туженог органа.

Према члану 32. став 1. Устава Републике Србије („Службени гласник РС”, број 98/06) свако има право да независан, непристрасан и законом већ установљен суд, правично и у разумном року, јавно расправи и одлучи о његовим правима и обавезама, основаности сумње која је била разлог за покретање поступка, као и о оптужбама против њега.

Према члану 6. Европске конвенције о заштити људских права и основних слобода (из 1950 уз додатне протоколе), коју је 2003. године ратификовала Државна заједница Србија и Црна Гора (“Службени лист СЦГ-Међународни уговори”, број 9/03), чији је сукцесор Република Србија, свако, током одлучивања о његовим грађанским правима и обавезама или о кривичној оптужби против њега, има право на правичну и јавну расправу у разумном року пред независним и непристрасним судом, образованим на основу закона. Пресуда се изриче јавно, али се штампа и јавност могу искључити с целог или с дела суђења у интересу морала, јавног реда или националне безбедности у демократском друштву, када то захтевају интереси малолетника или заштита приватног живота странака, или у мери која је, по мишљењу суда, нужно потребна у посебним околностима када би јавност могла да нашкоди интересима правде.

Према члану 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС” број 111/09) у управном спору суд одлучује на основу закона у разумном року, на подлози чињеница утврђених на усменој јавној расправи.

Према члану 2. став 1. Закона о заштити права на суђење у разумном року право на суђење у разумном року има свака странка у судском поступку, што укључује и извршни поступак, сваки учесник по закону којим се уређује ванпарнични поступак, а оштећени у кривичном поступку, приватни тужилац и оштећени као тужилац само ако су истакли имовинско-правни захтев.

Разумна дужина судског поступка представља оптимално време да се одлучи о праву странке које је спорно, да би се неизвесност отклонила а странка добила сазнање да ли јој спорно право припада или не, чиме се обезбеђује и правна сигурност странака. Међутим, оптимално потребно време за окончање поступка је релативна категорија, која се процењује у сваком конкретном случају на основу околности које се тичу сложености чињеничних и правних питања у судском поступку, понашања подносиоца приговора за заштиту права на суђење у разумном року, поступања суда, природе захтева, односно значаја предмета спора за подносиоца приговора.

Оцењујући чињенице и околности од значаја за доношење одлуке и специфичности чињеничних и правних питања у предмету Управног суда У 21985/18, понашање странака у поступку, поступање суда који води поступак, као и природу захтева, односно значај предмета спора за подносиоца, као и остале чиниоце који утичу на оцену дужине трајања управно-судског поступка, у смислу члана 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року, уважавајући, при томе, судску праксу и критеријуме Врховног касационог суда, Уставног суда, као и међународних институција за заштиту људских права, Управни суд налази да је приговор неоснован. Ово стога што је предмет вишестраначки, сложене је природе и неопходно је одржавање усмене јавне расправе, при чему треба имати у виду да је проширена тужба против новодонетог акта поднета дана 16.12.2020. године, затим да целокупно трајање

поступка не прелази оквира поступања у разумном року, да тај период није пратила неактивност суда као и околност прописану чланом 177. Судског пословника ("Службени гласник РС" бр. 110/09...39/16) да су судије дужне да предмете решавају по редоследу њиховог пријема. Осим тога, суд је оценио да је без утицаја на другачије одлучивање навод приговора којим подносиоци указују на целокупно трајање поступка, имајући у виду и трајање пред органом управе. Ово, полазећи од тога да поступак пред органом управе представља интегрални део одлучивања у управној ствари, међутим, Законом о заштити права на суђење у разумном року, пре свега, остварује се заштита права на суђење у разумном року у судском поступку, какво становиште је заузео Врховни касациони суд у одлукама Рж у 79/19 од 25.06.2019. године и Рж1 у 87/19 од 11.07.2019. године.

Управни суд је ценио и остале наводе приговора, па је нашао да не могу довести до другачије оцене суда у погледу заштите права на суђење у разумном року, при чему је нарочито имао у виду околност да је предмет сложен и да захтева одржавање усмене јавне расправе као и изјашњење судије известиоца да предмет није зрео за расправу у тренутку одлучивања о основаности приговора али да ће бити изнет на нејавну седницу већа чим се стекну услови за пресуђење.

Са изнетих разлога, Управни суд је на основу члана 10. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року одлучио као у ставу I диспозитива решења.

Имајући у виду да је приговор ради убрзавања поступка одбијен, одлучено је као у ставу II диспозитива решења на основу одредбе члана 153. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11...18/20) у вези са чланом 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку ("Службени гласник СРС" број 25/82 и 48/88, "Службени гласник РС" број 46/95...106/15), на који упућује члан 7. став 3. Закона о заштити права на суђење у разумном року.

РЕШЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана 12.05.2021. године, P4 У 111/21

**Лице овлашћено за поступање
по приговорима ради убрзавања поступка**

С у д и ј а

Елена Петровић, с.р.

Поука о правном средству

Против овог решења дозвољена је жалба у року од 8 дана од дана пријема истог, председнику Врховног касационог суда, а преко председника овог суда.

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић**